

Beste donateurs,

Vanmorgen vroeg werd ik gebeld door Mirjam, een van onze paardenverzorgers. Macho lag in zijn stal en het leek erop dat hij niet meer overeind kon komen. De dierenarts van de DAP Dokkum is erbij gehaald. Er is geprobeerd of hij nog in de benen kon komen, maar zijn achterhand was zo verzwakt dat dat niet lukte. Besloten is tot euthanasie.

Macho had wat meer dan twee weken geleden in de buitenbak, voor de sneeuwperiode begon, al problemen gehad met zijn achterbenen. Hij wankelde door de bak en moest met drie man overeind geholpen worden toen hij ging liggen. Omdat hij ondertemperatuur bleek te hebben is hem een winterdeken omgedaan en bleef hij in de kou periode binnen. Het leek echter weer goed met hem te gaan. Zijn lichaamstemperatuur liep op naar normaal en hij kon weer iedere dag naar buiten met Norbert, zijn grote vriend. Gistermiddag was hij volop met Norbert buiten aan het poetsen. 's Avonds hinnikte hij zoals altijd uitbundig toen zijn extra hapje geweekte ponybrok werd klaargemaakt. Hij at de bak schoon leeg. Het kan zijn dat hij meer dan twee weken geleden al een attaque had gekregen en vanmorgen nog een. We weten het niet zeker.

Macho was 1 januari dit jaar 35 jaar geworden. Hij kwam in februari 2019 samen met zijn vriendinnetje Snuitje bij ons. Macho en Snuitje waren een begrip in *Manege Molenruiters* en in Noordwest Friesland. Een niet te tellen aantal kinderen heeft op een van beide pony's het rijden geleerd. Macho werkte 25 jaar als manegedier. Een aantal van onze al lang volwassen donateurs heeft hem als kind als manegepony leren kennen. Het filmpje over zijn komst, samen met Snuitje, staat op onze site bij de rubriek "Nieuws" van februari 2019.

De eerste dag bij ons was Macho helemaal onwennig. Hij hinnikte en hinnikte. Maar hij wende heel snel. Zo'n veertien dagen nadat hij bij ons was, het was prachtig weer, de schuifdeuren stonden wijd open en de zon scheen volop in de box waarin Macho en Snuitje stonden. Mailde Gerard Nielsen onze hoefsmid: "De een ligt heerlijk languit in het stro in de zon, de ander staat er helemaal ontspannen duttend naast. Ze zijn ontroerend gelukkig..." Le Duc, onze grote vriendelijke reus, die toen nog leefde, ontfermde zich direct over de beide pony's. Hij had jaren een Shetlander als gezelschap gehad en was dol op pony's. En Jordan, onze Grote Kuddeleider, accepteerde Macho meteen. In de bak, met Macho vlak naast hem, maakte Jordan - de oren iets naar achteren - alle paarden duidelijk: Macho hoort bij mij. Niet lastigvallen!

En het was aandoenlijk om tussen al die grote paarden twee kleine pony's te zien lopen. Paarden mogen bij ons alles, zij zijn met pensioen. Maar pony's mogen nog veel meer. De opslagruimte met de gladde vloer en alle apparatuur die er staat is gevaarlijk voor de paarden. Maar kleine Macho mocht daar altijd rondscharrelen als het te bar weer was om naar buiten te gaan. Veel kleiner dan een paard, handiger in het bewegen tussen kruiwagens en balen, zocht Macho direct de kuilbaal op om smakelijk te eten. Van Snuitje had hij geleerd buiten onder het touwtje dat het grindpad afsluit door te duiken. Ieder voorjaar, zodra het gras begon te groeien, glipte hij onder dat touw door om lekker van het nieuwe gras langs onze parkeerplaats te eten. Als hij genoeg gegeten had, hoorde je het trippen van zijn hoefjes in de opslagruimte. Op weg naar zijn eigen stal. Als hij in de buitenbak stond met zijn grote vriend Norbert en zijn stal was uitgemest liet ik de deur naar de buitenbak open staan. Vaak liep hij dan uit zichzelf naar binnen naar zijn stal. Maar soms wou hij langer buiten blijven. Dan spande ik het touw om de buitenbak in tweeën te scheiden. Lizzy, Rolinda en Rianne gingen dan in het ene deel. Hij bleef net zo lang als hij wilde met Norbert buiten in het andere deel van de bak. Als je hem binnen hoorde komen had je soms wel even extra werk. Norbert liep vaak mee zijn stal in onder het motto "ik blijf bij mijn vriendje eten". Macho vond dat prima, maar twee dieren in een stal is een tikje veel...

Na de dood van Snuitje waren we bang dat Macho weg zou kwijnen. Meer dan 20 jaar waren ze samen. Maar Macho was bij ons helemaal thuis, vertrouwd met alle dieren. Er was geen vereenzaming want voor hem waren er ook zijn "tantes": Rolinda, een oude bekende van Manege Molenruiters. Rianne onze feministe die dol op Macho was en Lizzy. Met hen stond hij zomers in de wei. Iedere dag werd er volop hartelijk gepoetst. En in november 2023 kwam Norbert. Bij zijn entree in de stallen liep Norbert door naar Macho's stal, snuffelde uitgebreid aan Macho's neus. Er was heel duidelijk herkenning. En een klik. Vanaf

dat moment gingen Norbert en zijn kleine grote vriend Macho altijd in de winter samen in de buitenbak. Norbert heeft een duveltje in zijn lijf, wil paarden nogal eens uitdagen en wat jennen. Maar voor Macho was hij altijd even lief. Grote maatjes.

Macho heeft een goed leven gehad bij ons. Volop ontspannen. Met hele goede vrienden en oude bekenden. Hij was helemaal tevreden in zijn hele grote stal waar hij alle ruimte had. Zijn gebit was al heel slecht toen hij bij ons kwam. Van de kuil maakte hij proppen. Maar met de Subli, het geweekte speciale paardenvoer, dat schoon opging en de geweekte Ponybrok die hij tweemaal per dag als bijvoeding kreeg, bleef hij prima op gewicht. Luid en enthousiast hinnikend gaf hij altijd aan dat hij zijn hapje wilde. Ook gisteravond hinnikte hij volop zodra hij mij bezig zag zijn bak te vullen. Niets wees er toen op dat het zo snel afgelopen zou zijn.

Macho heeft tot zijn laatste dag een volwaardig ponyleven kunnen leiden. Hij is heel vredig ingeslapen. Had geen pijn. Maar er is het gemis. Hij was zo'n aandoenlijke leuke en lieve pony. Volop aanwezig. Zo'n hele grote kleine vriend voor zijn mede paarden en voor ons.

Met vriendelijke groet,
Stichting Opvang Oude Manegepaarden en -Pony's in Friesland,
Ineke de Groot